

Конституційний Суд України
01033, м. Київ, вул. Жилянська, 14

Суб'єкти права на конституційне подання:
50 народних депутатів України

Уповноважені представники суб'єкта права на конституційне подання за дорученням:

Народний депутат України
Карпунцов Валерій Віталійович
01008, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5
Ел. пошта: karpuntsov@v.rada.gov.ua

Голова Ради прокурорів України
Місюра Михайло Михайлович
01011, м. Київ, вул. Різницька, 13/15
Ел. пошта: rada.prok@gp.gov.ua

Виконавчий директор ТОВ «Правнича група «Колегіум»
Діброва Катерина Володимирівна
01015, м. Київ, вул. Старонаводницька, 13, оф.44
Ел. пошта: lgcollegium@gmail.com

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення пункту 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України від 08 липня 2010 року № 2456-VI

Відповідно до пункту 1 частини першої, частини другої статті 150 Конституції України, статей 51, 52 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 35, стор.6, стаття 376*) (далі – Закон України «Про Конституційний Суд України») суб'єкт права на конституційне подання - 50 народних депутатів України звертається до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині 2 статті 19, частині третій статті 22, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР (*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141*) (далі – Конституція України; Основний Закон України) (є неконституційним), положення пункту 26

Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України від 08 липня 2010 року № 2456-VI (*Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572) (далі – Бюджетний кодекс України) у частині, яка передбачає, що норми і положення статті 81 Закону України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII (*Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2015 р., / № 2-3 /, стор. 54, стаття 12) (далі – Закон України «Про прокуратуру») застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

14 жовтня 2014 року Верховною Радою України був прийнятий Закон України «Про прокуратуру», який набрав чинності 25 квітня 2015 року, крім окремих положень, які набрали чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Водночас 28 грудня 2014 року Верховною Радою України був прийнятий Закон України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин», який набрав чинності 01 січня 2015 року, крім окремих положень. Вказаним законом Прикінцеві та перехідні положення Бюджетного кодексу України було доповнено пунктом 26, яким встановлено, що норми і положення статті 81 Закону України «Про прокуратуру» застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Пункт 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України не відповідає статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині 2 статті 19, частині третій статті 22, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України (є неконституційним) з наступних підстав.

I. Щодо невідповідності статті 1, частинам першій, другій статті 8 Конституції України

Україна відповідно до статті 1 Конституції України є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава. Частини перша, друга статті 8 Конституції України передбачають, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Визначення терміна "верховенства права" викладено в абзаці другому підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року N 15-рп/2004 у справі N 1-33/2004 (*Офіційний вісник України*, 2004 р., № 45, стор. 41, стаття 2975, код акта 30642/2004): "Верховенство права - це панування права в суспільстві.

Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Одним з проявів верховенства права є те, що право не обмежується лише законодавством як однією з його форм, а включає й інші соціальні регулятори, зокрема норми моралі, традиції, звичаї тощо, які легітимовані суспільством і зумовлені історично досягнутим культурним рівнем суспільства. Всі ці елементи права об'єднуються якістю, що відповідає ідеології справедливості, ідеї права, яка значною мірою дістала відображення в Конституції України".

У доповіді "Верховенство права", схваленої Венеціанською Комісією на 86-му пленарному засіданні 25-26 березня 2011 року, обов'язковим елементом поняття "верховенство права" визначено юридичну визначеність, що "також означає, що держава загалом повинна дотримуватись взятих на себе певних зобов'язань, виконувати покладені на неї певні функції чи виголошені нею перед людьми певні обіцянки (поняття «законних очікувань»).

В абзаці першому підпункту 4.2 пункту 4 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 01 квітня 2008 року N 4-рп/2008 у справі N 1-8/2008 (Офіційний вісник України, 2008 р., № 28, стор. 150, стаття 904, код акта 42775/2008) Конституційний Суд України зазначив, що Конституція України як правовий акт з найвищою юридичною силою, закріплюючи принцип верховенства права (стаття 8 Конституції України), послідовно проводить принцип верховенства закону у системі нормативно-правових актів.

У частині першій статті 92 Основного Закону України закріплений принцип пріоритету (верховенства) закону в системі інших нормативно-правових актів, за допомогою якого здійснюється правове регулювання найважливіших суспільних відносин. Перелік питань, що мають регулюватися виключно законами України, передбачений цією нормою, має імперативний характер, а це означає, що всі рішення щодо них повинні прийматися у формі закону.

До них належить, зокрема, організація і діяльність прокуратури (пункт 14 частини першої статті 92 Конституції України).

Матеріально-побутове та соціальне забезпечення прокурорів та інших працівників органів прокуратури є невід'ємною частиною організації та діяльності прокуратури, тому виходячи із конституційних принципів, закріплених у частинах першій, другій статті 8, частині першій статті 92 Основного Закону України, має бути врегульоване законом.

Вирішення питання заробітної плати прокурорів, передбаченої статтею 81 Закону України «Про прокуратуру», у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, як це закріплено у пункті 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України, порушує конституційний принцип пріоритету (верховенства) закону і посягає на верховенство права як основоположний принцип правової держави.

II. Щодо невідповідності частині другій статті 6, частині другій статті 19 Конституції України, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України

Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України (стаття 6 Основного Закону України).

Реалізація цього принципу правової держави та необхідність дотримання балансу між трьома гілками державної влади зумовлює закріплення на законодавчому рівні механізмів стримувань і противаг, забезпечення взаємодії і єдності державної влади в Україні при дотриманні конституційних засад, визначених частиною другою статті 19 Конституції України, згідно з якою органи державної влади зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України.

Верховна Рада України, будучи єдиним законодавчим органом влади в Україні, до виключних повноважень якої належить прийняття законів (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України), прийнявши пункт 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України, делегувала свої повноваження Кабінету Міністрів України, що є неприйнятним та протирічить частині другій статті 6, частині другій статті 19 Конституції України.

У абзаці другому пункту 1 резолютивної частини рішення Конституційного Суду України від 17 жовтня 2002 року № 17-рп/2002 (Офіційний вісник України, 2002 р., № 44, стор. 190, стаття 2045, код акта 23555/2002) Конституційний Суд України вирішив, що положення статті 75 Конституції України у взаємозв'язку з положеннями статей 5, 76, 85 Конституції України треба розуміти так, що Верховна Рада України за своєю природою є представницьким органом державної влади і здійснює законодавчу владу. Визначення Верховної Ради України єдиним органом законодавчої влади означає, що жоден інший орган державної влади не уповноважений приймати закони.

Про неможливість передачі повноважень єдиного органу законодавчої влади в Україні іншим органам чи посадовим особам Конституційний Суд України також вказував у своєму рішенні від 14 грудня 2000 року № 15-рп/2000 (Офіційний вісник України, 2000 р., № 51, стор. 80, стаття 2226, код акта 17435/2000).

Наведена позиція знайшла своє відображення і в рішенні Конституційного Суду України від 08 липня 2016 року № 5-рп/2016 у справі № 1-27/2016 (Офіційний вісник України, 2016 р., № 57, стор. 80, стаття 1979, код акта 82548/2016).

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади, який у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, видає постанови і розпорядження в межах своєї компетенції (частини перша, третя статті 113, частина перша статті 117 Основного Закону України).

Відповідно до частини першої статті 3 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014 р., № 13, стор. 828, стаття 222*) діяльність Кабінету Міністрів України ґрунтується на принципах верховенства права, законності, поділу державної влади, безперервності, колегіальності, солідарної відповідальності, відкритості та прозорості.

Кабінет Міністрів України здійснює виконавчу владу на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 3 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»).

Пунктом 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України Верховна Рада України надала вищому органу в системі виконавчої влади – Кабінету Міністрів України – право самостійно власними нормативними актами вирішувати питання заробітної плати прокурорів.

Питання матеріального, соціального та пенсійного забезпечення прокурорів є невід'ємною частиною організації і порядку діяльності прокуратури, що відповідно до пункту 14 частини першої статті 92, частини другої статті 131¹ Основного Закону України мають визначатися виключно законами України, а не актами Кабінету Міністрів України, як це передбачено пунктом 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України.

Оцінка дій Верховної Ради України щодо делегування законодавчої функції центральному органу виконавчої влади та повноважності Кабінету Міністрів України на свій розсуд визначати видатки Державного бюджету України була дана Конституційним Судом України у рішенні від 08 липня 2016 року № 5-рп/2016 у справі № 1-27/2016 за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік». Конституційний Суд України визнав таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» від 25 грудня 2015 року № 928-VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України «Про судоустрій і статус суддів» застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних

фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.

Делегування Верховною Радою України своїх виключних повноважень Кабінету Міністрів України не лише порушує конституційний принцип поділу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову, створює загрозу для незалежності прокурорів, а й прямо посягає на гарантії фінансування прокуратури виключно в установленому законом порядку як засади організації та діяльності органів прокуратури в цілому.

Таким чином, порушенням Верховною Радою України та Кабінетом Міністрів України конституційних принципів, закріплених у частині другій статті 6, частині другій статті 19, пункті 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України, створюються умови для ігнорування статусу органів прокуратури, їх незалежності як органів держави, оскільки дискреційне право розподілу коштів Державного бюджету України актами Кабінету Міністрів України стосується виключно органів державної виконавчої влади та державного управління, а не такого органу держави як прокуратура.

III. Щодо невідповідності частині третій статті 22 Конституції України

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя статті 22 Основного Закону України).

Відповідно до ст. 81 Закону України "Про прокуратуру" заробітна плата прокурора регулюється цим Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами. Заробітна плата прокурора складається з посадового окладу, премій та надбавок. Посадовий оклад прокурора місцевої прокуратури з 1 січня 2017 року становить 12 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року. Посадові оклади інших прокурорів устанавлюються пропорційно до посадового окладу прокурора місцевої прокуратури з коефіцієнтом, визначеним Законом України «Про прокуратуру».

Передбачений статтею 81 Закону України «Про прокуратуру» розмір і порядок формування заробітної плати прокурорів обумовлений їх статусом і є гарантією їх незалежності.

Пункт 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України у тій частині, яка передбачає, що норми і положення статті 81 Закону України «Про прокуратуру» застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, звужує зміст та обсяг прав прокурора на заробітну плату, яка визначена Законом України «Про прокуратуру» і має забезпечувати гідний його статусу життєвий рівень. Таке

звуження змісту та обсягу прав прокурора порушує частину другу статті 3, частину третю статті 22 Конституції України.

Схеми посадових окладів працівників органів прокуратури, затверджені Постановою Кабінету Міністрів України від 31 травня 2012 р. № 505 «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників органів прокуратури» (Офіційний вісник України, 2012 р., № 44, стор. 23, стаття 1697, код акта 61985/2012) передбачають менші посадові оклади прокурорів порівняно із статтею 81 Закону України «Про прокуратуру». Так, місячний посадовий оклад прокурора місцевої прокуратури відповідно до Додатку 7 до постанови Кабінету Міністрів України від 31 травня 2012 р. № 505 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 30 серпня 2017 р. № 657) становить 5660 гривень, що більш як у тричі менший від встановленого статтею 81 Закону України «Про прокуратуру» місячного посадового окладу прокурора місцевої прокуратури, що призводить до демотивації діючих прокурорів та відтоку високопрофесійних кадрів із системи органів прокуратури.

Натомість вищевказане положення пункту 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України зменшує розмір визначеної Законом України «Про прокуратуру» заробітної плати прокурора, останнє ставить її у залежність від наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про джерела фінансування органів державної влади», органи прокуратури здійснюють свою діяльність виключно за рахунок бюджетного фінансування в межах, передбачених Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік.

Фінансування оплати праці прокурорів здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України (частина дев'ята статті 81 Закону України «Про прокуратуру»).

Прокурори не мають інших доходів, крім визначених Законом України «Про прокуратуру», оскільки відповідно до статті 18 Закону України «Про прокуратуру», статті 25 Закону України «Про запобігання корупції» їм заборонено: 1) займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту) або підприємницькою діяльністю, якщо інше не передбачено Конституцією або законами України; 2) входити до складу правління, інших виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку (крім випадків, коли особи здійснюють функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі чи територіальній громаді, та представляють інтереси держави чи територіальної громади в раді (спостережній раді), ревізійній комісії господарської організації), якщо інше не передбачено Конституцією або законами України.

Конституційний Суд України неодноразово висловлював правові позиції щодо гарантій незалежності і недопустимості їх зниження відносно суддів у

своїх рішеннях, зокрема від 24 червня 1999 року N 6-рп/99 (справа про фінансування судів), від 20 березня 2002 року N 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 1 грудня 2004 року N 19-рп/2004 (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу), від 1 грудня 2004 року N 20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року N 8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання).

Зниження гарантій незалежності прокурорів, зокрема незаконним зменшенням фінансування оплати їх праці, негативно впливає на належне виконання прокурорами функцій, передбачених статтею 131¹ Конституції України, статтею 2 Закону України «Про прокуратуру»: 1) підтримання публічного обвинувачення в суді; 2) організацію і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку; 3) представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом.

У Рекомендаціях Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя Rec (2000) 19, ухвалених 06.10.2000, а саме в п. «Г» розділу «Гарантії, надані прокурором для виконання їх функцій»: «держава повинна вжити заходів, щоб необхідні умови для служби регулювалися законом, такі як заробітна плата, перебування на посаді і пенсія, беручи до уваги важливість роботи прокурорів, а також відповідний вік виходу на пенсію». У пояснювальному меморандумі Ради Європи до вказаних положень зазначено та фактично прирівняно важливість існування та роботи прокуратури до суддівської роботи, а саме «статус прокурорів і рівень їх заробітної плати та пенсії - повинні брати до уваги досягнення визначеного балансу між членами судової і прокурорської служб, тому що обидві служби, незважаючи на різноманітну природу їхніх посадових обов'язків, відіграють важливу роль у системі кримінального судочинства. Матеріальні умови служби сприяють підтримці важливості і гідності установи. Поліпшення становища прокурорів повинно стримувати тенденцію їхнього переходу на посади в приватному секторі».

Вимоги забезпечення принципів незалежності прокурора визначені Висновком № 12 (2009) Консультативної ради європейських суддів (КРЕС) та Висновком № 4 (2009) Консультативної ради європейських прокурорів (КРЕП) щодо взаємовідносин між суддями та прокурорами у демократичному суспільстві, відповідно до пункту 8 яких, "Для забезпечення незалежного статусу прокурорів необхідним є дотримання деяких мінімальних вимог, зокрема: щоб їх умови оплати праці забезпечувалися гарантіями, передбаченими законом". Крім того, пункт 37 зазначених висновків підкреслює особливість: "Дотримання вищезазначених принципів означає, що статус прокурорів гарантується законом на найвищому можливому рівні так само, як і суддів. Близькість і взаємодоповнюючий характер завдань суддів і прокурорів створює подібні вимоги та гарантії щодо їх статусу та умов служби, а саме

щодо працевлаштування, навчання, просування по службі, дисципліни, переведення (яке здійснюється тільки відповідно до закону або за їх згодою), винагороди, припинення функцій і свободи створення професійних асоціацій (Декларація, пункт 8)".

Крім вищезазначеного, виходячи із змісту правовідносин, які відповідно до статті 1 Бюджетного кодексу України ним регулюються, питання заробітної плати прокурорів не входить до них.

Бюджетним кодексом України регулюються відносини, що виникають у процесі складання, розгляду, затвердження, виконання бюджетів, звітування про їх виконання та контролю за дотриманням бюджетного законодавства, і питання відповідальності за порушення бюджетного законодавства, а також визначаються правові засади утворення та погашення державного і місцевого боргу (стаття 1 Бюджетного кодексу України).

Коло відносин, яке регулюється Бюджетним кодексом України та законом про Державний бюджет України і неможливість останніх скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України, Конституційний Суд України окреслив у своєму рішенні від 09 липня 2007 року № 6-рп/2007 (Офіційний вісник України, 2007 р., № 52, стор. 138, стаття 2132, код акта 40412/2007) (справа про соціальні гарантії громадян).

Виходячи з вищевикладеного, керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 51, 52, 92 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України про визнання таким, що не відповідає статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині 2 статті 19, частині третій статті 22, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України (є неконституційним), положення пункту 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України у частині, яка передбачає, що норми і положення статті 81 Закону України «Про прокуратуру» застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

2. Визнати таким, що не відповідає статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині 2 статті 19, частині третій статті 22, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України (є неконституційним), положення пункту 26 Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України у частині, яка передбачає, що норми і положення статті 81 Закону України «Про

прокуратуру» застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

3. Залучити до участі у конституційному провадженні згідно статті 70 Закону України «Про Конституційний Суд України» уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України, народного депутата України Карпунцова Валерія Віталійовича, Голову Ради прокурорів України Місюру Михайла Михайловича, виконавчого директора ТОВ «Правнича група «Колегіум» Діброву Катерину Володимирівну.

Додатки:

1. Витяг з Конституції України;
2. Витяг з Бюджетного кодексу України;
3. Витяг з Закону України «Про Конституційний Суд України»;
4. Витяг з Закону України «Про прокуратуру»;
5. Витяг з Закону України «Про Кабінет Міністрів України»;
6. Витяг з Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік»;
7. Закон України «Про джерела фінансування органів державної влади»;
8. Постанова Кабінету Міністрів України від 31 травня 2012 року № 505 «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників органів прокуратури»;
9. Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя Res (2000) 19;
10. Рішення Конституційного Суду України від 24 червня 1999 року № 6-рп/99 у справі № 1-31/99;
11. Рішення Конституційного Суду України від 14 грудня 2000 року № 15-рп/2000 у справі № 1-31/2000;
12. Рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 у справі № 1-15/2002;
13. Рішення Конституційного Суду України від 17 жовтня 2002 року № 17-рп/2002 у справі № 1-6/2002;
14. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 у справі № 1-33/2004;
15. Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004 у справі № 1-1/2004;
16. Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 20-рп/2004 у справі № 1-27/2004;

17. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 у справі 1-21/2005;

18. Рішення Конституційного Суду України від 09 липня 2007 року № 6-рп/2007 у справі № 1-29/2007;

19. Рішення Конституційного Суду України від 01 квітня 2008 року № 4-рп/2008 у справі № 1-8/2008;

20. Рішення Конституційного Суду України від 08 липня 2016 року № 5-рп/2016 у справі № 1-27/2016.

ПІДПИСИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Журмак Валерій Віталійович	446	
2.	Добенько Ірина Іванівна	288	
3.	Гізнак Тарас Іванович	301	
4.	Кривенко В. М.	134 ²	
5.	Дешчак Р. Є.	233	
6.	Голоцерковець Д. О.	445	
7.	Бекіма Г. А.	332	
8.	Черняк О. М.	085	
9.	Муца О. П.	124	
10.	Трофан С. П.	079	

11	Юринец О.В.	315
12	Таламарчук Е.Н.	100
13	Сусово И.В.	133
14	Бучмак Ю.О.	401
15	Kim A.B.	324
16	Яр. Ясвик	434
17	Сивенко Д.А.	287
18	Канни С.А.	100
19	Геззеворо В.Г.	236
20	Немировский А.В.	⁴³⁷ 384
21	Суровоко О.А.	386
22	Литвинченко В.Р.	179
23	Машур Ю.В.	070
24	Шилкина Т.В.	401
25	Савденико В.М.	406.

26	Саврасов М. К.	648
27	Горбат Р. Д.	272
28	Емечев Д. Д.	418
29	Томп Д. В.	395
30	Трикозир О. В.	451
31	Суофинен Д. Д.	230
32	Цибера Г. А.	440
33	Фехтерук О. В.	352
34	Сивановский Д. В.	350
35	Маноло Р. К.	388
36	Веселенко Л. В.	072
37	Бондар М. С.	217
38	Сидоренко С. С.	095
39	Юргенсен П. В.	228
40	Аврунов Н. В.	441

15-летние ордена и медали

41	Куренко А.І.	240
42	Хомченко О.В.	182
43	Тьомко А.О.	326
44	Влущина І.М.	186
45	Тарніс М.М.	181
46	Даниченко О.Г.	137
47	Тимченко А.В.	413
48	Табачук І.І.	295 ^{3 9}
49	Мухоморова Т.С.	443
50	Литвин В.М.	269
Всього 50 (п'ятдесят) підписів народних депутатів України.		
Керівник Управління кадрів Апарату Верховної Ради України		
		В. Максименко
		06.06.2018р.